

Lunds Universitet

Filippa Eckert och Elin Wieslander

Institutionen för Kommunikation och medier

JOUK10 -HT 2017

Journalistik

Handledare: Asta Cepaite Nilsson

2018-01-11

Hemma i Biskopsgården

En kvalitativ intervjustudie om mediebilder
och självbilder i förorten

Abstract

The purpose of this study is to get a deeper understanding of how representations of the Gothenburg suburb Biskopsgården in news media affect the people who live there. In an attempt to illustrate how these representations are received and interpreted by the people in Biskopsgården we have interviewed ten people, one on one, who currently live in the area. The conversations have revolved a lot around media consumption, personal experience of Biskopsgården as a home and also as a reason of conflict in relations with other people. With the help of theories surrounding the effects of agenda-setting, media shadow (medieskugga), stigma and alienation (främlingskap) relative to news coverage on Swedish suburbs in general, the results have shown that the representation of Biskopsgården as a "danger zone" in news media affect how people in this area create their identity. We also found that the thematization of Biskopsgården as a dangerous zone in local news media affect how our respondents consume local news. With a lack of nuanced representation of the area comes the lack of interest in reading about it. Journalism is acknowledged to have an important role in a democratic society where governments and those in power can be questioned and criticized by the people. However, our interviewees suggest that the democratic purpose of journalistic practices surrounding Biskopsgården seem to be failing. In extension of this we hope that our study can be a part of raising awareness of how journalism affect people.

Keywords: Biskopsgården, medieskugga, stigma, främlingskap, dagordningsteorin, gestaltning, identitet.

Innehållsförteckning

1. Inledning	4
1.1 Problemformulering	4
1.2 Syfte & frågeställningar	6
2. Tidigare forskning	6
2.1 Förorten i medier	6
2.2 Nyhetsanvändning i Västsverige	8
3. Teori	10
3.1 Dagordningsmakt och dess effekter	10
3.1.1 En ny era av minimala effekter?	11
3.2 Identitet	12
3.2.1 Främlingskap och nationell gemenskap	12
3.2.2 Stigma	13
4. Metod och material	14
4.1 Kvalitativa intervjuer	15
4.2 Urval	16
4.3 Utförande	16
4.4 Metodreflektion	17
5. Analys	18
5.1 Förortens olika ansikten	18
5.1.1 Sköna, gröna förorten	18
5.1.2 (Medie)skuggan över Biskopsgården	20
5.1.3 ”Varje gång det handlar om Biskop så handlar det ju om hur fel det är”	22
5.2 Distansen till journalistiken	23
5.2.1 (Inte) hela Biskop	24
5.2.2 ”Äldre vet oftast ingenting”	25
5.2.3 ”Jag orkar inte höra”: om aktivt avståndstagande	26
5.3 Distansen till journalisten	28
5.3.1 ”Jag har mer förtroende för de på Flashback än de på GP faktiskt”	28
5.4 Att möta mediebilderna i personalrummet	31
5.4.1 ”Oj, Biskopsgården? Vågar du verkligen bo där?”	31
5.4.2 Främlingen från orten: om okreddigt normbrytande	32
5.4.3 Flytten till förorten: om kreddigt normbrytande	36
6. Slutsats & diskussion	38
6.1 Slutsats	38
6.2 Slutdiskussion	39
7. Litteratur	41
8. Bilagor	44
8.1 Intervjuguide	44
8.2 Respondenterna	45

1. Inledning

Göteborgsförorten Biskopsgården stod i fokus under sommaren 2017 när två större public service-satsningar publicerades om våldet i området. I juli publicerade *P3 Dokumentär* en fem delar lång serie om skjutningen i stadsdelen på restaurangen Vår Krog & Bar 2015, och SVT:s *Uppdrag granskning* publicerade kort därefter ”Gängmorden i Göteborg” (del 1 & 2) som hade stadsdelen som geografisk utgångspunkt.

Biskopsgården (i folkmun även kallat ”Biskop”) med sina drygt 25 000 invånare är ett område som under lång tid har figurerat i nyhetsmedier, ofta i samband med brott och kriminalitet. Sedan 2015 definieras området även av polisen som ett av Sveriges 23 särskilt utsatta områden.¹ Inom journalistiken har man sedan länge följt och rapporterat om den problematik som finns i Sveriges miljonprogramsförorter² – sedan sjuttioalet har förorten ofta fått symbolisera det ”misslyckade samhället” i olika mediala och politiska sammanhang.³ Begrepp som ”gängkrig”, ”blodbad” och ”krigszon” är bara några exempel på hur nyhetsmedier valt att spetsa till berättelsen om situationen i Biskopsgården.⁴ Men för invånare i stadsdelen Biskopsgården är platsen samtidigt någonting annat – det är hemma.

1.1 Problemformulering

Nyhetsjournalistikens huvudsakliga uppgift är att rapportera om och skildra verkligheten. En självständig press är en avgörande institution i ett demokratiskt samhälle.⁵ Enligt direktiv från den svenska regeringen till Medieutredningen 2015 ska medierna verka för att tillgodose ”allmänhetens behov av allsidig information och individens möjlighet att vara demokratiskt

---

¹ Polisen Västra Götaland, Kommunikation Väst, *Nio särskilt utsatta områden i polisregion Väst 2017*.

² Notera att vi i denna studie stundtals benämner ”miljonprogramsförorten” endast som ”förorten”, för språklig variation.

³ Per-Markku Ristilampi, *Rosengård och den svarta poesin* (Stockholm: Östlings bokförlag Symposion, 1994), diss., s. 37f.

⁴ Evelina Nedlund, ”Efter gängvåldet: Planer på massiv kameraövervakning”, *Expressen*, GT 2016-12-18; Christofer Ahlqvist, ”Blodbadet i Göteborg måste stoppas”, *Göteborgs-Posten* 2016-09-01; Peter Linné & Per Sydвик ”Det var som en krigszon, blod överallt”, *Göteborgs-Posten* 2016-05-30

⁵ Ingela Wadbring, ”Journalistikens publiker” i *Handbok i journalistikforskning*, red. Michael Karlsson & Jesper Strömbäck (Lund: Studentlitteratur, 2015), s. 391

delaktig, oberoende av bostadsort”.⁶ Av medieutredningen fastslogs det dock 2016 att trots de möjligheter som idag finns för medier att nå ut till en bred publik, lider framförallt pressen av stora utmaningar och problem. Den lokala bevakningen blir allt sämre vilket gör att delar av landet står utan nyhetsrapportering om det egna samhället.⁷ Men det finns även områden som rent geografiskt täcks och som har tillgång till lokal nyhetsjournalistik, men där rapporteringen istället är ensidig och endast innehåller en viss typ av nyheter.⁸ Redan 1994 undersökte Per-Markku Ristilammi hur Malmöförorten Rosengård konstruerats i nyhetsmedier genom tiderna och drog slutsatsen att Rosengård uppnått ett nästan symbolliknande tillstånd.⁹ Efter decennier av upprepade berättelser om hård betong och ”hård kultur” blir Rosengård och andra svenska förorter ett politiskt användbart begrepp likställt med social misär och politiskt misslyckande.¹⁰

Nyhetsjournalistik i allmänhet och lokaljournalistik i synnerhet är alltså viktig för den demokratiska funktionen, och det är genom lokaljournalistiken som medborgare får ta del av information och nyheter om sitt närområde. Samtidigt finns det också områden där nyhetskonsumtionen bland invånarna är låg. I en rapport från SOM-institutet som publicerades 2017 fastställdes det att boende i Biskopsgården i snitt tar del av färre nyheter i veckan än vad den genomsnittliga göteborgaren gör.¹¹ Men hur är det att bo i en ökad miljonprogramsförort där nyhetskonsumtionen överlag är låg? I vår studie vill vi undersöka hur människor resonerar kring de mediebilder som finns om det område de bor i och hur det påverkar dem och deras självbild.

---

⁶ Anette Novak, ”Förord”, i SOU 2016:30 *Människorna, medierna & marknaden: Medieutredningens forskningsantologi om en demokrati i förändring : forskningsantologi* (Stockholm: Wolters Kluwer, 2016)

⁷ Oscar Westlund, ”Medieutredningens forskningsantologi - redaktörens introduktion”, i SOU 2016:30 *Människorna, medierna & marknaden: Medieutredningens forskningsantologi om en demokrati i förändring: forskningsantologi* (Stockholm: Wolters Kluwer, 2016) s. 14

⁸ Lars Nord & Gunnar Nygren, *Medieskugga*, (Stockholm: Atlas 2002)

⁹ Ristilammi, s. 71ff

¹⁰ Ibid, s. 39

¹¹ Sofia Arkhede & Maria Solevid, *SOM-undersökningen i Göteborg 2016*, SOM-rapport 2017:31, (Göteborg: SOM-institutet 2016) s. 7

1.2 Syfte & frågeställningar

Syftet med denna uppsats är att öka förståelsen för hur den medierade verklighetsbilden av Biskopsgården påverkar boende i Biskopsgården. Vi vill undersöka hur de relaterar till mediebilder om stadsdelen och hur dessa bilder påverkar identitetskonstruktioner. Vi ämnar få insikt om vad föreställningen om förorten innebär för boende i förorten.

Hittills finns det en begränsad mängd forskning som behandlar ämnet genom intervjumetoder, vilket gör att metodvalet känns särskilt relevant för oss. Våra frågeställningar lyder enligt följande:

- Hur upplever våra respondenter mediebilderna av Biskopsgården?
- Hur konstrueras den egna identiteten i förhållande till mediebevakningen av Biskopsgården?

2. Tidigare forskning

2.1 Förorten i medier

På uppdrag av Riksantikvarieämbetet och dåvarande Integrationsverket har Urban Ericsson, Irene Molina och Per-Markku Ristilammi studerat hur den negativa bilden av miljonprogramsområden har producerats och upprepats i massmedier genom decennier.¹² Massmedierna (i studien koncentrerade till dags- och kvällspress) definieras som arenor med så stor genomslagskraft att deras val av berättelser pekar ut och anger det som antas representera faktiska förhållanden.¹³ Studien utgår från Järvaområdet i Stockholm dit bland annat stadsdelarna Tensta, Rinkeby och Husby tillhör, och genom att utgå från begrepp som ”invandrare”, ”förorten” och ”de andra” visar de hur tidningsmedier i text och bild

---

¹² Urban Ericsson, Irene Molina, & Per-Markku Ristilammi, *Miljonprogram och media: föreställningar om människor och förorter*, (Stockholm: Riksantikvarieämbetet, 2000)

¹³ Urban Ericsson, Irene Molina, & Per-Markku Ristilammi, ”Representationer av platser – en teoretisk genomgång”, i *Miljonprogram och media: föreställningar om människor och förorter*, (Stockholm: Riksantikvarieämbetet, 2000), s. 32

konstruerat och rekonstruerat en bild av miljonprogramsförorten på ett exotifierande sätt alltsedan området började utvecklas och bebyggas. Bland annat visar Molina hur pressens fotografier av Järvafältet redan under 60- och 70-talet hade beskrivits på ett sådant sätt att de vid publicering framställt områdena som skräpiga, ofullständiga och förslummade.¹⁴

Ericsson, Molina och Ristilammi argumenterar för att miljonprogramsförorten befinner sig i ett ”kolonialt förhållande till resten av Sverige” vilket innebär att annorlundaheten som präglar beskrivningarna av förorten i dagens medier (både som farligt men också som spännande) grundar sig på samma tankemönster som redan rådde under 1800-talets kolonisationstid.¹⁵ När förorten ska beskrivas görs det med hjälp av kolonialistisk retorik som kretsar kring en fascination över det annorlunda, farliga och mystiska.¹⁶ När journalister åker ut till förorten för att göra ett reportage präglas den här beskrivningen av journalistens avsikt, vilken enligt Ericsson, Molina och Ristilammi, grundas i tanken om att centrum har makt att identifiera och definiera periferin.¹⁷ Det här blir en talande symbol för vad som sker när journalister (i centrum) åker ut till förorten (i periferin) för att beskriva och definiera området. Förorten blir en främmande plats för journalistiken, och utan insikt i hur förorten vanligtvis ser ut blir det istället det ovanliga, eller det främmande och farliga, som får känneteckna området i medierna.

Ristilammi har även i sin avhandling visat hur Malmöförorten Rosengård sedan sjuttioalet pekats ut som ett problemområde kantat av social misär och våld.¹⁸ I sin etnologiska studie har han gjort en idehistorisk överblick, analyserat mediematerial som kretsat kring Rosengård, samt intervjuat ett trettiotal människor med personliga kopplingar till stadsdelen. Ristilammi resonerar om hur förorten i allmänhet, men kanske Rosengård i synnerhet, har fått fungera som en symbol över en misslyckad modernitetsprocess. Förorten symboliserar misslyckandet och får stå i kontrast till det övriga, välfungerande samhället.¹⁹ Olika former av annorlundahet menar han har konstruerats kring Rosengård i medier genom historien, däribland en annorlundahet han väljer att benämna som etnisk annorlundahet:

---

¹⁴ Irene Molina, ”Förortsdiskurser i bilder”, i *Miljonprogram och media: föreställningar om människor och förorter*, (Stockholm: Riksantikvarieämbetet, 2000), s. 41ff

¹⁵ Ericsson, Molina, & Ristilammi, s. 30

¹⁶ Ibid, s. 19

¹⁷ Ibid, s. 29

¹⁸ Ristilammi, s. 69f

¹⁹ Ibid, s. 151f

Det är det svenska, i absolut mening, som kontrasteras mot Rosengårds nuvarande annorlundahet. Medan området, när det byggdes som en del av miljonprogrammet, var en del av ett svenskt modernitetsprojekt, har det nu hamnat i en paradoxal position, där annorlundaheten fortfarande definierar en svenskhet, men nu som dess motsats.²⁰

Flera av Ristilammis respondenter vittnar om hur deras egen identitet ofta kan kännas förutbestämd och påtvingad. Men samtidigt som ”Rosengårdsidentiteten” kan innebära utanförskap, visar Ristilammi hur området också symboliserar en tillhörighet hos stadsdelens invånare. Rosengård har blivit en del av den egna identiteten och därmed också någonting man nästan instinktivt vill existensberättiga.²¹ Så när området pekats ut som dåligt i medier, känns utpekandet nästan personligt.²²

Lars Nord och Gunnar Nygren konstaterar att storstadens miljonprogramsförorter i synnerhet förekommer i nyhetsjournalistiken när det handlar om olyckor, brott eller social misär. I deras studie av hur Stockholms förorter framställs i den lokala journalistiken visar de att andelen positiva nyheter om ett område minskar i takt med hur långt ifrån stadskärnan man rör sig.²³ Förorterna hamnar således i en typ av medieskugga där de, trots att flera olika nyhetsredaktioner finns som bevakar området, inte får lika mycket medieutrymme som innerstaden får. När miljonprogramsområdena nämns i journalistiken är det dessutom ofta i samband med brott eller olyckor jämfört med mer välbärgade förorter, vilket befäster idén om miljonprogramsförorten som någonting annorlunda. Men begreppet medieskugga berör inte bara själva medieinnehållet utan även mediekonsumtionen. I de områden med ingen, eller tafatt bevakning, minskar också konsumtionen av nyheter. Ett område under medieskugga är alltså ett område utan bevakning, eller enbart med en begränsad sådan, men också ett område med få invånare som tar del av nyhetsutbudet.²⁴

2.2 Nyhetsanvändning i Västsverige

Även i Göteborgsområdet går det att finna en skillnad i nyhetskonsumtion i förhållande till var i staden man bor. Jonas Ohlsson, Adam Shehata & Ingela Wadbring beskriver i sin studie

---

²⁰ Ibid, s. 152

²¹ Ibid, s. 130

²² Ibid, s. 131

²³ Nord & Nygren, s. 125

²⁴ Nord & Nygren, s. 127-138, 227ff

”Lokala nyheter och lokala opinioner” det samband som finns mellan göteborgarens intresse för lokalpolitik och dennes nyhetsvanor. I resursstarka områden tenderar intresset för lokalpolitik vara större än i resurssvaga områden (en kategori där Biskopsgården ingår), samtidigt som konsumtionen av lokala nyheter är något lägre i resurssvaga områden än i de mer resursstarka sådana. Konsumtionen av de traditionella göteborgsmedierna (*Göteborgs-Posten*, SVT:s lokala nyheter samt *P4 Väst*) tycks enligt författarna vara av avgörande betydelse för medborgarnas kännedom om lokala politiska frågor.²⁵ Detta skriver de kan bidra till ökade socioekonomiska klyftor i staden, särskilt i en tid där lokaljournalistiken är under stor ekonomisk press med många nedläggningar. När *Metro* under 2014 lade ner sin redaktion i staden försvann den starkaste nyhetsförmedlaren i Göteborgs resurssvaga områden, där den i övrigt på nyhetsmarknaden dominerande tidningen *GP* också varit som svagast.²⁶ Ohlsson varnar för att nedläggningen av dessa redaktioner i längden kan skapa ännu större kunskapsklyftor i Göteborg, eftersom *Metros* göteborgspublik med största sannolikhet inte kommer att vända sig till andra etablerade lokalmedier i staden, utan istället välja ”något annat att lägga sin tid på”.²⁷

Bland Västsveriges yngre nyhetskonsumenter (16–29 år) är användningen av lokaljournalistik låg. Ulrika Andersson, Emelie Dimberg och Julia Ingemarsson beskriver i sin undersökning ”Lokalt var nog viktigare förr” hur denna målgrupp förvisso värdesätter lokal nyhetsjournalistik men samtidigt inte tar del av den och inte heller överväger att börja göra det. Intresset för lokaljournalistik ökar i takt med åldern, men författarna konstaterar att de unga, västsvenska nyhetskonsumenterna inte verkar sammankoppla lokaljournalistik med den digitala journalistiken. Det förefaller sig snarare vara som så att de unga mediekonsumenterna förknippar lokaljournalistik med den tryckta pressen och etermedisändningar.²⁸ Gränsen mellan lokala och nationella nyheter tycks suddas ut hos den unga publiken och Andersson, Dimberg och Ingemarsson menar att det således även har

---

²⁵ Jonas Ohlsson, Adam Shehata & Ingela Wadbring, ”Lokala nyheter och lokala opinioner” *Alla dessa val*, (red.) Annika Bergström & Jonas Ohlsson (Göteborgs universitet: SOM-institutet 2015), s. 128

²⁶ Jonas Ohlsson, ”Nedlagda nyheter” i *Brytningstider*, (red.) Annika Bergström & Jonas Ohlsson (Göteborg universitet: SOM-institutet 2014), s. 187

²⁷ Ohlsson, s. 188

²⁸ Ulrika Andersson, Emelie Dimberg & Julia Ingemarsson, ”Lokalt var nog viktigare förr”, i *Brytningstider*, (red.) Annika Bergström & Jonas Ohlsson (Göteborg universitet: SOM-institutet 2014), s.172f

inflytande över synen på lokal nyhetsjournalistik:

En journalistik som redan inledningsvis upplevs vara irrelevant i den egna vardagen och som dessutom tenderar att försvinna in i det myller av nyheter och nyhetstjänster som florerar online, bidrar knappast till att skapa en bild av lokala nyheter som något värdefullt och nödvändigt.²⁹

3. Teori

I detta kapitel kommer vi att presentera de två övergripande perspektiven vi använt oss av i analysen av vårt material. Maxwell McCombs teori om agendasättande har fungerat som grund för oss när vi undersökt hur boende i Biskopsgården förhåller sig till nyhetsmedier. Dagordningsteorin möjliggör att se på nyheter som kulturförmedlare, som genom att formulera nyheter också formulerar normer och icke-normer. Med bakgrund mot detta och med hjälp av identitetsteorier kring stigma och främlingskap vill vi vidare undersöka hur mediernas normbyggande praktiker tar sig uttryck i människors vardag.

3.1 Dagordningsmakt och dess effekter

Det råder idag konsensus om att medier på olika sätt påverkar människors uppfattningar om verkligheten. Genom att olika frågor och ämnen vinklas och får mer eller mindre utrymme i medier, sänds också signaler ut till publiken om vad som är viktigt och aktuellt. Grundtanken i dagordningsteorin är inte att medier berättar vad människor ska tycka eller tänka, utan snarare vad människor ska tycka och tänka om.³⁰ Dagordningsteorin handlar således om prioriteringsöverföringar där medier genom sin agendasättande funktion har makt att påverka vad allmänheten uppfattar som viktigt och intressant.³¹ En lyckad prioriteringsöverföring mellan mediernas dagordningar och människors personliga dagordningar förutsätter att människor tar del av mediematerial. Således ökar också samförståndet mellan människor som tagit del av samma mediematerial.³² Detta teoretiska perspektiv är därmed användbart för oss

---

²⁹ Andersson, Dimberg & Ingemarsson, s. 173

³⁰ Maxwell McCombs, *Makten över Dagordningen: Om Medierna, Politiken Och Opinionsbildningen*. 1. uppl. (Stockholm: SNS förlag, 2006.), s. 29

³¹ Ibid, s. 182

³² Ibid, s. 173

vad gäller förståelsen för hur mediebilden kring Biskopsgården konstrueras och sedan också upprätthålls hos allmänheten. McCombs använder sig av begreppet ”kulturella dagordningar” och genom att även förstå dagordningar som kulturförmedlare kan man tolka dagordningar som normbildande.³³ Det här blir särskilt intressant i relation till hur förorten konstrueras som något annorlunda, eller farligt i medier – skilt från normen. Att bo i ett sådant område kan alltså förstås som ett sätt att hamna utanför normsamhället.

Om dagordningsteorins första nivå kan sägas handla om mediers allmänna uppmärksamhet kring en viss fråga, handlar dagordningsteorins andra nivå om själva gestaltningen av en viss fråga.³⁴ Gestaltningen har enligt McCombs konsekvenser för hur människors attityder, åsikter och även beteenden bildas och förändras.³⁵ Detta får reella konsekvenser, inte minst i förorten som exempelvis anses vara ett mindre attraktivt bostadsområde på bostadsmarknaden.

3.1.1 En ny era av minimala effekter?

Människors sociala tillhörigheter spelar också roll för vilka dagordningar som blir relevanta för en. Beroende på vilka sociala grupper man identifierar sig med anpassar man även sina prioriteringar utefter det.³⁶ Lance Bennett och Shanto Iyengar poängterar i ”A new era of Minimal Effects? The changing foundations of Political Communication” att det blivit allt vanligare med en sådan selektiv exponering. Med en ökad mängd alternativa, nischade online-medier, blir det också lättare att själv välja sina nyhetskällor efter personliga preferenser.³⁷ Allt fler människor spenderar allt mer tid på nätet – inte minst ungdomar vars vardag ofta spenderas på olika sociala medier online. Bennett och Iyengar argumenterar för att den oändliga tillgången på information, tillsammans med idén om att människor tenderar att välja sina källor utefter personliga preferenser, därför leder till att effekterna av

---

³³ Ibid s. 175

³⁴ Ibid s. 160

³⁵ Ibid s. 160, 166

³⁶ Ibid s. 181

³⁷ Lance Bennett och Shanto Iyengar, ”A new era of Minimal Effects? The changing foundations of Political Communications” i *Journal of Communication*: vol. 58 nr. 4 (2008): 707–731 DOI: 10.1111/j.1460-2466.2008.00410.x s. 719

traditionella mediers dagordningar blir allt mindre.³⁸ Att sociala medier blivit en integrerad del i livet märks också i vårt material, vilket gör tanken om att välja och välja bort nyheter intressant.

Samtidigt som Bennett och Iyengar argumenterar för att vi befinner oss i en era där mediemakten över opinionen numera är minimal, menar dock Adam Shehata och Jesper Strömbäck att vi inte befinner oss där än. I en undersökning från 2013 studerar de hur det svenska riksdagsvalet 2010 porträtterades i de tre största svenska tv-kanalerna, SVT1, SVT2 samt TV4.³⁹ Resultatet visade en tydlig korrelation mellan nyheternas dagordningar och människors personliga dagordningar, vilket alltså indikerar att traditionella nyhetsmedier fortfarande besitter en påtaglig dagordningsmakt över den allmänna opinionen. Samtidigt visade deras resultat även på att de som flitigt läste fler alternativa, nätbaserade nyhetskällor inte var lika benägna att påverkas av de stora tv-kanalernas dagordningar, jämfört med dem vars tillgång till information främst grundades på dessa mediekanaler.⁴⁰

3.2 Identitet

3.2.1 Främlingskap och nationell gemenskap

I sin avhandling ”Främmande sidor - Främlingskap och nationell gemenskap i fyra svenska medier efter 1945” har Gunilla Hultén undersökt hur främlingen konstruerats och förändrats i olika svenska medier över tid. Hultén ansluter sig till och förlänger Georg Simmels definition av främlingen som framhåller hur främlingen inte är ett statistiskt begrepp. Begreppet symboliserar snarare en konstruktion vilken kan skifta i skepnad och betyda olika saker på samma gång, beroende på kontext.⁴¹ Främlingen kan vara både nära och avlägsen – en gäst eller en obehörig – och Hultén argumenterar för att det är den här instabiliteten som också gör att främlingen kan uppfattas som ett hot, inte minst mot själva svenskheten.⁴² Konstruktionen

---

³⁸ Ibid, s. 723f

³⁹ Adam Shehata & Jesper Strömbäck, ”Not (yet) a New Era of Minimal Effects: A Study of Agenda Setting at the Aggregate and Individual Levels”, *The International Journal of Press/Politics* vol. 18 nr. 2 (2013): 234-255 DOI: 10.1177/194016121247383,1 s. 238

⁴⁰ Ibid, s. 250f

⁴¹ Gunilla Hultén, *Främmande sidor - främlingskap och nationell gemenskap i fyra svenska dagstidningar efter 1945* (Stockholm: JMK, 2006), diss., s. 25f.

⁴² Hultén, s. 211

av främlingen har genom den svenska mediehistorien ofta kopplats ihop med ”invandraren”, vilket är viktigt för att förstå begreppets historia och innebörd. Genom att förstå främlingsskapande praktiker som en form av nationsbekräftande går det också att koppla till hur utpekandet av förorten som någonting främmande i medier, parallellt handlar om att befästa en slags svenskhet.⁴³ Torun Elsrud och Philip Lalander tar upp i artikeln ”Projekt Norrliden - Om småstadspressens etnifiering och genderisering av en förort” hur förorten ofta beskrivits som någonting avlägset i medier och tolkar likt Hultén avgränsandet som ett sätt att åtskilja förorten från ”det trygga, svenska samhället”. Detta befäster därmed föreställningen om förorten som någonting osvenskt och främmande.⁴⁴ I denna uppsats undersöker vi hur konstruktionen av Biskopsgården i nyhetsmedier påverkar människor i ”problemförorten”, och perspektivet om främlingen som någonting osvenskt och potentiellt farligt har varit användbart i analysen av vårt material.

3.2.2 Stigma

Om perspektivet om främlingen ämnar hjälpa oss förstå hur främlingen konstrueras, hjälper Erving Goffmans teori om stigma oss att förstå hur främlingskapet upplevs personligen samt hur det bemöts av andra. Den svenska miljonprogramsförorten har under decennier porträtterats som främmande och ”osvensk” i journalistiken, och därmed är det för oss intressant att undersöka hur man som boende i Biskopsgården upplever att den medierade bilden påverkar självbilden och identiteten.

Den som definieras utifrån sin annorlundahet eller sitt främlingskap har vad Goffman benämner som stigma. Det kan ta sig uttryck i form av fysisk annorlundahet såsom missbildningar, som fläckar på den personliga karaktären sprungna ur en persons förflutna, eller som tribala stigmat som överförts från tidigare generationer – som etnicitet eller nation. Gemensamt för de olika typerna av stigmat är att de besitter något som av allmänheten – ”de normala” – inte definieras som norm.⁴⁵ Liknande mönster går att finna hos Elsrud och Lalander: En viktig metod som medierna använde i konstruktionen av Norrliden som förort

---

⁴³ Ibid, s. 45f, 49

⁴⁴ Torun Elsrud & Philip Lalander, ”Projekt Norrliden - Om småstadspressens etnifiering och genderisering av en förort” i *Sociologisk forskning* vol. 44 no. 2 (2007): 6-25 oai:DiVA.org:du-19913 s. 17

⁴⁵ Erving Goffman, *Stigma: Den Avvikandes Roll Och Identitet*. 4. uppl. ed., (Lund: Studentlitteratur, 2014) s. 12f.

var nämligen användningen av stereotyper. Stereotyper förekommer ofta inom populärkulturen för att förenkla och karaktärisera en typ av person eller grupp. I likhet med stigmatiseringsprocesser innebär stereotypiseringen att ”de normala” formulerar och pekar ut de ”icke-normala”.⁴⁶ Journalistikens stereotypisering av förorten och även människor från förorten, går alltså att likna vid vad som sker då människor tillskrivs olika stigmat.

I mötet mellan den normala och den stigmatiserade behöver båda sidor beakta stigmats orsak och verkan. Den stigmatiserade har för vana att ha förutfattade meningar om vad den normala ”egentligen tycker” om den stigmatiserade, samtidigt som den normala i sin tur tenderar att kategorisera och diskriminera den med stigma, ibland omedvetet, och således cementerar den avvikandes avvikelser och reducerar dennes livsmöjligheter.⁴⁷

Inom den kategori där stigmat beror på etnicitet eller nationalitet, tenderar det finnas tillgång till en viss samhörighet bland familjen och människor i närområdet. Goffman förklarar att ”medlemmar” i vissa stigmakategorier har en benägenhet att hålla ihop och att dessa kategorier eller abstrakta grupper av individer ger dem ett gemensamt sammanhang där de behandlar varandra utifrån tanken om deras gemensamma nämnare och tillhörighet till varandra.⁴⁸ Av ”de normala”, eller normen, kan en med stigma även ofrivilligt buntas ihop med andra stigmatiserade vid tillfällen då någon med samma typ av stigma gjort något som uppmärksammas – exempelvis vunnit en tävling eller begått ett brott. Enligt Goffman innebär det att den med stigma antingen kan rida på vågen av en annan stigmatiserads uppmärksammade åstadkommanden, eller, vid negativ uppmärksamhet, få sota för och dras med skammen över det samma.⁴⁹

4. Metod och material

Vår studie ämnar förstå hur man som boende i Biskopsgården upplever nyhetsrapporteringar om stadsdelen i relation till sina egna erfarenheter och sin egen världsbild. För att undersöka

---

⁴⁶ Elsrud & Lalander, s. 11f

⁴⁷ Ibid, s. 14

⁴⁸ Goffman, s. 29-32

⁴⁹ Ibid, s. 36

detta har vi valt att använda oss av kvalitativa, semistrukturerade samtalsintervjuer med boende i Biskopsgården.

4.1 Kvalitativa intervjuer

Larsåke Larsson beskriver hur fokus i en kvalitativ studie är ”det studerade fenomenets karaktärsdrag”. Den kvalitativa forskningsintervjun är användbar när man närmare vill undersöka människors enskilda uppfattningar och erfarenheter.⁵⁰ Steinar Kvale och Svend Brinkmann definierar den kvalitativa forskningsintervjun med ett antal nyckelord där livsvärlden och mening anses som två centrala aspekter. Med intervjun vill man kunna beskriva och förstå centrala teman i informantens livsvärld. Då man som intervjuare vill nå ett djupare plan hos respondenten än bara ett faktamässigt sådant, krävs en noggrann observation under intervjun där inte bara de explicita beskrivningarna utan även det som uttrycks implicit är av stort värde.⁵¹ För att nå en sådan förståelse har vi därför valt att använda oss av semistrukturerade samtalsintervjuer där frågor till informanterna har baserats på våra frågeställningar. Den semistrukturerade intervjun innebär nämligen att man utgår från specifika teman men inte nödvändigtvis håller sig strikt till ett frågeformulär. Intervjuerna bör inte begränsa utsvävningar – intervjupersonen ska hänvisas till ämnet men inte hänvisas till bestämda uppfattningar eller resonemang om dem.⁵² Därför har vi just lagt vikt vid att få till flytande samtal.

Då studien ämnar undersöka den upplevda mediebilderna och enskilda personers erfarenheter och livsvärldar, studerar vi dem ur ett fenomenologiskt perspektiv. Fenomenologi kan, som namnet avslöjar, förklaras som att uppmärksamma och förstå sociala fenomen genom den medverkandes beskrivningar av hur dess livsvärld upplevs utifrån den medverkandes uppfattade verklighet.⁵³ Som i vårt fall sker de kvalitativa intervjuerna ofta i form av öppna eller semistrukturerade samtal utifrån specifika teman.⁵⁴ Tematiseringen eller

---

⁵⁰ Larsåke Larsson, ”Intervjuer” i *Metoder i kommunikationsvetenskap*, red. Ekström, Mats & Larsson, Larsåke (Lund: Studentlitteratur, 2010), s. 54ff.

⁵¹ Steinar Kvale & Svend Brinkmann *Den kvalitativa forskningsintervjun*, tredje reviderade upplagan, (Lund: Studentlitteratur, 2014) s. 46f.

⁵² Ibid s. 48

⁵³ Ibid, s. 44

⁵⁴ Larsson, s. 53

huvudfrågan sker i samband med forandet av studiens problemformulering; i den här studien hur den medierade verklighetsbilden av Biskopsgården står i relation till de boende i Biskopsgården, hur de identifierar sig med sin stadsdel och i vilken mån man kan uttyda att medierna har någon inverkan på denna identitet.

4.2 Urval

Då ingen av oss har en vidare stark anknytning till Biskopsgården använde vi oss av ett slumpmässigt urval, ett snöbollsurval, för att komma i kontakt med potentiella respondenter. Snöbollsurvalet innebär att man tar hjälp av någon som kan identifiera en annan som i sin tur identifierar en tredje och så vidare.⁵⁵ Genom utlysningar via framförallt sociala medier fann vi kontakter som kunde rekommendera personer som i sin tur kunde hjälpa oss finna respondenter. Vårt enda krav på respondenten (i uppsatsen även kallad informant och intervjuperson) var att personen i fråga skulle vara boende i Biskopsgården. Samtidigt har vi även strävat efter en jämn könsfördelning samt en variation vad gäller etnisk bakgrund.

Totalt har tio personer intervjuats. Samtliga är mellan 20–35 år och har bott i Biskopsgården under olika lång tid. En del är både födda och uppvuxna i området medan andra är relativt nyinflyttade. Lika många män som kvinnor har intervjuats och en majoritet av intervjupersonerna har utomnordisk bakgrund. Intervjuerna genomfördes enskilt och samtliga sessioner spelades in och transkriberades efteråt. En presentation av intervjupersonerna går att finna i bilaga 2.

4.3 Utförande

Inför intervjuerna formulerade vi ett antal intervjufrågor som baserades på studiens frågeställningar.⁵⁶ Frågorna har delats in i olika ämneskategorier som under intervjuerna fungerat likt ramar där följdfrågor och respondenternas egna utveckling av frågorna kunde placeras in. Frågorna kan delas in i följande ämnen: att leva och bo i Biskopsgården, mediekonsumtion, Biskopsgården som miljonprogramsörort och den medierade bilden av Biskopsgården. Frågorna ställdes inte nödvändigtvis i den ordning som de har formulerats utan fokus för varje intervju låg istället på att låta respondenterna själva få berätta och styra

---

⁵⁵ Ibid, s. 63

⁵⁶ Se bilaga 1.

samtalet i så stor utsträckning som möjligt. Frågorna har främst fungerat som stöttepelare under intervjuerna snarare än ett strikt formulär och har därför inte heller alltid ställts till intervjupersonerna så som de är formulerade. Målet har hela tiden varit att ge respondenterna utrymme att med egna ord beskriva sina egna reflektioner över sin stadsdel och sina tankar om journalistiken som berör stadsdelen.

Efter varje genomförd intervju har det inspelade materialet sedan transkriberats. Transkriberingen som gjorts har sedan tematiserats och delats in i olika underkategorier. Transkriberingen kan således förstås som en slags översättningsprocess där det som sägs har kopplats ihop med varandra för att visa på samband och skillnader. För att förstå betydelsen av det material vi har samlat in har vi alltså behövt se bortom det bokstavliga, och istället se till helheten.⁵⁷ Liksom Peter Dahlgren skriver handlar en (medie-)text alltid om flera saker och genom att tematisera vårt material har vi också kommit in under ytan. De teman vi hittat är alltså baserade på återkommande svar eller fenomen i vårt material som säger något om det allmänmänskliga i en specifik berättelse.⁵⁸

4.4 Metodreflektion

En viktig uppgift under insamlandet av vårt material var att finna balansen i att styra intervjun i rätt riktning utifrån nämnda teman, utan att påverka intervjupersonernas svar. Då semistrukturerade samtalsintervjuer tillåter dialoger mellan intervjuare och respondenter var det särskilt viktigt att inte låta strävan efter det ”rätta svaret” ta över informanternas egna betänknanden och resonemang. Med den kvalitativa forskningsintervjun strävar man ofta efter ett samtal mellan intervjuare och intervjuperson, men med det sagt innebär det inte att det är en jämlik dialog där meningsutbyte sker på lika nivå.⁵⁹ Intervjuaren och intervjupersonen deltar inte på lika villkor. Det är vi undersökare som har beslutat ämne, som sitter på vetenskaplig kunskap och som styr intervjun. Därför har vi i denna uppsats i möjligaste mån försökt åsidosätta egna värderingar och tankar och istället strävat efter att låta respondenterna utveckla sina resonemang och låta dem beskriva hur eller varför de resonerar som de gör.

---

⁵⁷ Peter Dahlgren, ”Vad säger medierna och vad betyder de?” i *Vilken metod är bäst – ingen eller alla?* red.

Jarlbro, Gunilla (Lund: Studentlitteratur, 2000) s. 95

⁵⁸ Ibid, s. 94

⁵⁹ Kvale & Brinkmann, s. 51f

Som intervjuare har man även ett tolkningsmonopol och kan därmed tyda och beskriva något som intervjupersonen exempelvis har uttryckt implicit.⁶⁰

En annan reflektion som bör framhållas är att vårt urval inte kan ses som representativt för en större population. Tio intervjupersoner kan givetvis inte tänkas kunna representera samtliga Biskopsgårdens drygt 25 000 invånare. Urvalet har skett slumpmässigt utifrån snöbollsprincipen och även om studiens informanter är blandade vad gäller könsfördelning och etnisk bakgrund, är åldersspridningen inte särskilt stor. Därför har vi, som presenterats i tidigare forskning, valt att ta hänsyn till forskning om unga vuxnas mediekonsumtion. Vi har dock inte valt att försöka korrigera den skeva åldersfördelningen. Syftet med denna studie är inte att få en generell och representativ bild av hur den breda massan i Biskopsgården upplever sin stadsdel och den medierade bilden av området. Istället undersöker vi hur enskilda boende i Biskopsgården beskriver sin livsvärld och hur man kan uppleva och påverkas av den bild som finns.

5. Analys

Det stora övergripande temat som kommit att genomsyra vår analys handlar om hur distans och avstånd tar sig uttryck, både i respondenternas förhållande till den medierade bilden av Biskopsgården men också i förhållande till den egna självbilden. Vi har genom frågor om mediekonsumtion och upplevda mediebilder undersökt hur dessa interagerar med och skiljer sig från våra intervjupersoners identiteter och vardag. Kapitlet inleds med en analys av respondenternas relationer till – och uppfattningar om – sin stadsdel.

5.1 Förortens olika ansikten

5.1.1 Sköna, gröna förorten

Jag tycker om att det finns mycket grönområden och parkgårdar mellan husen, och skog. Även om jag inte utnyttjar det så mycket själv så tycker jag om närheten till det.⁶¹

---

⁶⁰ Ibid, s 52

⁶¹ Intervju med Alice

Ett återkommande tema som kopplades ihop med Biskopsgården under våra intervjuer var närheten till naturen – oavsett om man själv nyttjade den eller ej. Det är intressant i relation till vad som vanligtvis brukar ske. Forskning har visat hur förorten i journalistiken ofta har kopplats ihop med grå betong, vilket sedan fungerat som metafor för områdets ”hårda kultur”.⁶² När Alice ovan istället väljer att använda grönska för beskriva sitt Biskopsgården, görs det i motsats till den etablerade föreställningen om förorten som grå och hård. Då naturen tagits upp i samtalen om Biskopsgården har flera intervjupersoner samtidigt betonat Biskopsgårdens mjuka, mänskliga värden. Därför blir naturen väsentlig, som för Alice ovan, att ta upp, trots att hon inte nyttjar grönområdena själv. När våra intervjupersoner framhåller stadsdelens natur, görs alltså en ansats att utmana föreställningen kring förorten. Det kan förstås som ett sätt att göra motstånd mot den bild som annars förmedlas.⁶³ Aleksandar målar upp en närmast idyllisk bild av Biskopsgården. Han berättar om barn som är ute och leker och folk som grillar:

Det är mycket liv och barnen är ute och leker [...] det är lite mer av en grannskapsgemenskap än i andra städer jag har bott i. Det händer saker och folk grillar och alla får vara med på sätt och vis. Man hälsar på folk när man går förbi trots att man knappt känner dem.⁶⁴

Att vara ute och umgås på en naturnära plats tycks vara nära sammankopplat med att vara öppen och jordnära. Aleksandars beskrivning av sitt bostadsområde kan liksom Alice beskrivning förstås som ett försök att måla om bilden av Biskopsgården och bilden av människorna som bor där. Michaels berättelse är ett annat exempel:

Det är ju en förort, men jag trivs här. Mer än vad jag skulle trivas med att bo inne i stan till exempel. Här är folk mer gästvänliga. Folk pratar och kommunicerar mer, än att man bara kollar ner i marken och gå dit man ska. [...] Sedan finns det ju folk härifrån som flyttat och bor i stan nu, men då får man också betala mer i hyra. Det är mer trafik och sådär och jag menar, dina barn kommer ju inte kunna vara ute och leka på dagen. Här kan de vara ute och springa på gräsmattan och ha kul – det kan dom inte där [i stan]. Det är plus och minus, vart du än bor liksom.⁶⁵

---

⁶² Ristilammi, s. 71f

⁶³ Ibid, s. 133f

⁶⁴ Intervju med Aleksandar

⁶⁵ Intervju med Michael

När Michael resonerar om varför han trivs i Biskopsgården gör han det först med en reservation för att Biskopsgården ”ju” är en förort. Att Biskopsgården är en förort verkar för honom implicit innebära att det är någonting dåligt – en anledning att inte trivas. Den föreställda bilden om förorten som någonting dåligt har förmedlats i decennier⁶⁶ och verkar även hindra Michael från att tala gott om området utan att distansera sig först. Men han förklarar att han trivs, mycket på grund av den sociala atmosfären i området. Att folk hälsar på varandra och bryr sig om varandra är något unikt för förorten, enligt honom själv. Michael liksom Aleksandar kopplar ihop förortens mänskliga värden med naturen; närheten till naturen verkar hänga ihop med att människor blir trevligare. Gräsmattorna gör stadsdelen barnvänlig och grönområdena tycks ha stor betydelse för områdets trivsamt. Att dessutom ifrågasätta barnvänligheten i centrum som Michael gör genom att då betona trafiken, blir i sammanhanget ett sätt att ifrågasätta det mänskliga värdet av att bo i centrum. Väljer man att bo i Biskopsgården istället för innerstaden listar flera av våra respondenter fördelar som: billigare hyra och närhet till både natur och centrum, vilket alltså talar till områdets fördel. Men trots att det fysiska avståndet till stadens centrum inte är längre än en kvart verkar det mentala avståndet mellan förorten och stan vara desto längre.

5.1.2 (Medie)skuggan över Biskopsgården

Något som framkom under intervjuerna om den egna bilden av Biskopsgården var att flera av respondenterna valde att beskriva sin egen bild i motsats till en annan bild av Biskopsgården. Likt Michaels berättelse ovan, benämns en annan bild än deras egen vara så etablerad i deras tankar att få svara på frågan utan att först reservera, eller distansera sig. När Kim ombads beskriva Biskopsgården med egna ord uttryckte hon en form av ambivalens till sitt bostadsområde:

Eh, det är väl ett trevligt område i sig, så länge man inte är i någonting. Alltså inblandad i något, typ gäng. Så länge man inte är med i något sådant är inte jag rädd för att det ska hända något.⁶⁷

Att Kim omgående kopplar området till kriminalitet kan uppfattas som att hon är starkt

---

⁶⁶ Ristilammi, s. 69f

⁶⁷ Intervju med Kim

medveten om att det existerar en negativ bild av området – som att hon nästan förutsätter att det är vad den ställda frågan syftar på. Det verkar som att det för respondenterna inte går att tala om Biskopsgården utan att en överhängande, skugglik skepnad sätter ramar för vad området ”får vara”. Biskopsgården verkar vara inskriven i en diskurs, eller ett fack, som begränsar Kim från att tala om sitt område utan att ta upp vissa ämnen. Den föreställda bilden om miljonprogramsförorten har enligt Ericsson, Molina och Ristilammi existerat ända sedan miljonprogrammet klubbades igenom.⁶⁸ Nord och Nygren använder begreppet medieskugga för att beskriva det här fenomenet då områden skrivits in i en tradition av ensidig medierapportering.⁶⁹ Med en tendentiös rapportering kommer även en ensidig tolkningsram, och den skugglika skepnaden som verkar hänga över Biskopsgården och hindra Kim från att tala om stadsdelen utan att nämna exempelvis gängen, är onekligen nära sammankopplat med hur den svenska förorten beskrivs i medier. I Kims berättelse går det att se att det finns en föreställning om hur Biskopsgården är och det tvingar henne också att problematisera sin egen bild av området. När hon omfamnar området genom att beskriva det som trevligt, gör hon det genom att distansera sig från det. Trots att Kim går emot föreställningen om Biskopsgården som en otrevlig plats, verkar hon samtidigt tvingas till att bekräfta en föreställning om området som farligt.

Biskopsgården tycks bland respondenterna inte vara något undantag från den återkommande negativa mediebilden av förorten. Ristilammi konstaterade redan 1994 i sin avhandling att kriminalitet, fattigdom och våld har kopplats ihop med miljonprogramsförorten sedan sjuttioalet, där de höga betonghusen inte sällan fått figurera som symbol också för ”den hårda kulturen” i förorten.⁷⁰ Trots att avhandlingen är över tjugo år gammal, ser vi även samma mönster i hur Biskopsgården konstrueras som en förort idag.

---

⁶⁸ Ericsson, Molina, Ristilammi, s. 14ff

⁶⁹ Nord & Nygren, s. 228

⁷⁰ Ristilammi, s. 71ff.

5.1.3 ”Varje gång det handlar om Biskop så handlar det ju om hur fel det är”

Man blir så utsatt för negativa saker hela tiden, det är så sällan att tidningar lyfter någonting positivt. [---] Det känns som att man alltid liksom behöver någon eller någonting att svartmåla – det skiftar hela tiden. Just nu är det Biskopsgården.⁷¹

Majoriteten av respondenterna beskriver att de upplever bilden som journalistiken förmedlar om Biskopsgården som otrygg och farlig. Flera, likt Nedim ovan, uppger att de saknar ”positiva nyheter” om stadsdelen. De menar att nyheter om skottlossningar, bilbränder och mord får ta utrymme från andra händelser som till exempel musikevenemang, marknader och invigningar av fritidsgårdar. Alla händelser kan dock inte få utrymme i journalistiken, och alla aktörers och medborgares nyhetspreferenser kan omöjligen få den uppmärksamhet som somliga önskar. Annie resonerar om att det finns rutiner på redaktioner som innebär att ”positiva nyheter” generellt sett sällas bort:

Det är ju inte som man hör något om ‘trevlig julstämning på Vårväderstorget med julmusik och fina jullampor överallt’, typ. Det är ju inte som att en rubrik blir så, men det kanske inte är så annars heller. Det kanske är mer generellt att man vill ha journalistik som är när det händer nåt.⁷²

Liksom Annie resonerar, framhåller Nord och Nygren att en form av medieskugga alltid existerar så länge det finns medieinnehåll. Som exempel på detta lyfter författarna fram nyhetsredaktioners bortprioritering av exempelvis det lokala fotbollslagets senaste resultat eller en skolkabaré som inte blir recenserad.⁷³ Men vad flera av våra intervjupersoner också betonar i samtalet om bristen på ”positiva nyheter”, är vad de själva uppfattar som en fixering vid det negativa. Det har tidigare konstaterats att den mediala bilden av förorten i större utsträckning handlar om negativa nyheter än positiva och när journalistiken väl ägnar sig åt positiva nyheter om förorten är de ofta sprungna ur föreställningen om förorten som problemfylld.⁷⁴ Den negativa fixeringen i rapporteringen om förorten handlar alltså inte

---

⁷¹ Intervju med Nedim

⁷² Intervju med Annie

⁷³ Nord & Nygren, s. 27-29

⁷⁴ Positiva nyheter definieras här även som nyheter som blickar framåt och förslag på lösningar på problem; Nord & Nygren, s. 109ff, 129f

enbart om en allmän, ofrånkomlig medieskugga utan om en systematisk bortprioritering av andra former av nyheter. Detta är en föreställning som tydligt präglar respondenternas tankar om Biskopsgården i journalistiken. Aleksandar berättar om hur en grupp yngre vänner till honom portade lokala nyhetsmedier från att komma och bevaka deras teaterpjäs då ungdomarna var övertygade om att medierna skulle vinkla besöket till att handla om kriminalitet, vad än teatern handlade om:

Det här var alltså 15-åringar som redan fattat beslutet att 'vi tänker inte ta den här skiten mer'. [---] Varje gång det [i nyheterna] handlar om Biskop så handlar det ju om hur fel det är och hur dåligt det är, även om det är något positivt [som har hänt].

⁷⁵

Ericsson, Molina och Ristilammi resonerar kring hur journalistiken om förorten präglas av en kolonialistisk retorik. En sådan retorik bygger på tanken om att centrum alltid har makt att identifiera och definiera periferin.⁷⁶ Aleksandars berättelse blir en symbol i sammanhanget för hur nyhetsredaktionerna belagda inne i centrum åker ut till periferin (i detta fall förorten) för att beskriva det främmande och farliga.⁷⁷ Den fixering vid det negativa som våra respondenter upplever kan alltså utifrån detta resonemang kopplas till det seglivade koloniala förhållandet som ger tolkningsföreträde åt dem som besitter makt. Ungdomarnas beslut om att porta de lokala nyhetsmedierna från att komma på deras föreställning, kan förstås som ett försök att bryta det här förhållandet. Genom att vägra medier, ges de inte heller möjlighet att återigen skriva in förorten i en negativ kontext. Maktobalansen har alltså lett till att förtroendet för makten (i detta fall medierna) blivit näst intill obefintlig.

5.2 Distansen till journalistiken

På frågan om vilken typ av journalistik respondenterna konsumerade svarade åtskilliga, nästan lite ursäktande, att de inte tog del av den mängden nyheter som de verkade tycka att man "borde" göra. Deras något generade ton kan möjligen förklaras med maktobalansen i förhållandet mellan intervjuaren och den intervjuade. Då vi genomförde intervjuerna i

---

⁷⁵ Intervju med Aleksandar

⁷⁶ Ericsson, Molina & Ristilammi, s. 29f

⁷⁷ Ibid, s 29

egenskap journaliststudenter finns en risk att respondenterna upplevde att en liten, eller obefintlig, konsumtion av journalistiskt material inte skulle vara ett uppskattat svar. Intervjuerna innehöll dock aldrig frågor om hur mycket tid informanterna ägnade åt nyheter, utan vårt fokus har legat på vilka medier de konsumerade samt hur de gick till väga för att ta del av och uppdatera sig om händelser i området och i staden.

5.2.1 (Inte) hela Biskop

Att det förekommer kriminalitet i stadsdelen är det ingen bland respondenterna som förnekar. För flera av intervjupersonerna tillhör det vardagen att i området möta patrullerande poliser med tillhörande radiobilar. Några av informanterna beskriver även hur de personligen känner eller ytligt känner till såväl offer för den organiserade brottsligheten, liksom medlemmar i kriminella gäng i området. Men det råder även konsensus om, som Kim beskrev i föregående kapitel, att man inte behöver oroa sig så länge man inte bebländar sig med de kriminella.⁷⁸ Respondenten Daniel är inne på samma spår. Han beskriver hur det blir en märklig krock mellan det Biskopsgården han exponeras för i nyheterna och det liv han själv lever i stadsdelen. Han vet tack vare nyheterna och polisnärvaron att det förekommer kriminalitet, men världen som beskrivs i nyheterna känner han inte igen. Han berättar att han ”nog aldrig sett ett brott begås”, trots att han bott där i många år och trots att han rör sig ute sent om kvällarna.⁷⁹

Vad flera av respondenterna saknar i medierapporteringen är således bristen på vad man kan kalla för helhetsbild. Molina beskriver hur foton på miljonprogramsförorten publicerade i samband med reportage och journalistiska texter om dessa områden, ofta beskrivits på ett sätt som både framställde men också reproducerade bilden av förorten som smutsig och farlig.⁸⁰ När respondenterna beskriver avsaknaden av helhetsbilden, syftar de förvisso inte på själva fotografierna. Men Molinas undersökta fotografier kan här fungera som en metafor för respondenternas uttryck: hela bilden av Biskopsgården visas inte, utan det är bara en del – betongblocken och den kriminella miljön – som får utrymme i nyhetsflödet. Alice beskriver det såhär:

---

⁷⁸ Se sida 21

⁷⁹ Intervju med Daniel

⁸⁰ Molina, s. 41 ff

Jag tror att när det rapporteras om Biskop så rapporteras det om det som en enhet, [...] som en väldigt liten, homogen plats. Som att saker som händer sker i hela Biskopsgården, men det är ju jättestort. Det bor så många människor här [---] Det är ingen nyanserad bild man får, eller en nyanserad karta. Utan det är hela Biskopsgården som de här nyhetsinslagen handlar om.⁸¹

Alice berättelse om hur Biskopsgården blir en enda stor landmassa där kaos råder, är hennes egen tolkning av nyhetsmediernas Biskopsgården. Och när Biskopsgården enligt respondenterna gång på gång porträtteras som ”farligt, intensivt och kaotiskt” – en plats ”där det alltid händer något men sällan något bra”⁸² – beskriver de ett Biskopsgården i en medieskugga som är typiskt vanlig för just miljonprogramsförorten.⁸³ Och uppenbart är att denna bild inte stämmer överens med intervjupersonernas egen uppfattning om stadsdelen. Men trots det är den medierade verklighetsbilden något alla på olika sätt beskriver och förhåller sig till. Som vi tidigare nämnt är det flera av respondenterna som (mer eller mindre omedvetet) till viss del bekräftar bilden av Biskopsgården som farlig innan de sedan distanserar sig från den.⁸⁴ Biskopsgårdens rykte kan därmed sägas bäras av mediernas agendasättande funktion, vilket innebär att medier besitter makten att påverka vilka ämnen och händelser som allmänheten uppfattar som viktigt och som de därmed också skapar sig känslor och åsikter om.⁸⁵ Ryktet om hur farlig förorten är tycks alltså ha upprepats tillräckligt många gånger för uppnå en slags allmängiltig status vilket innebär att informanterna i samtalen om Biskopsgården tvingas bemöta det här på olika sätt, oavsett om de vill eller inte.

5.2.2 ”Äldre vet oftast ingenting”

Det faktum att flera av respondenterna inte ansåg sig konsumera nyhetsjournalistik i någon vidare utsträckning går delvis att förklara med deras relativt låga ålder. Västsvenskar i åldrarna 16–29 och 30–39 konsumerar nämligen i regel färre nyheter än vad äldre personer gör. Sedan 2007 har andelen som konsumerar papperstidningar halverats bland människor upp till 29 år och i kategorin 30–39 har minskningen varit än mer drastisk. I dessa två

---

⁸¹ Intervju med Alice

⁸² Intervju med Nedim

⁸³ Nord & Nygren

⁸⁴ Se sida 20-21

⁸⁵ McCombs, s. 29

ålderskategorier har förvisso konsumtionen av nättidningar ökat, men inte i den utsträckning att det har ersatt papperstidningen.⁸⁶ Kim, som är 21 år gammal, ser nyhetskonsumtion som något den yngre generationen helt enkelt inte bryr sig om. Samtidigt förklarar hon hur det är just de äldre (som inte bor i Biskopsgården och som grundar sin uppfattning om stadsdelen på olika nyhetskanaler) som har sämst koll på hur saker och ting egentligen är:

Alltså, jag tror att det har kategoriserats till att det är äldre som är involverade i det här med nyheter, som sitter och tittar på morgonen och sådär. [...] Äldre vet oftast ingenting. Vissa är till och med rädda för att åka förbi med bilen här [i Biskopsgården] för att de har hört att det varit en massa grejer som har hänt. Men de har aldrig varit där. Eller så kör de snabbt in och snabbt ut. Men de har inte pratat med en enda person.⁸⁷

Det är anmärkningsvärt att Kim, tillsammans med flera andra respondenter, upplever att de som konsumerar mycket nyheter är de som vet minst om hur det är. Med tanke på att journalistikens gestaltning av Biskopsgården enligt informanterna brister i sitt helhetsperspektiv, är det föga förvånande att de (äldre) som grundar sina åsikter på den här gestaltningen också beskrivs som okunniga. Nyhetsmediers gestaltning (av Biskopsgården) verkar också, liksom McCombs skriver, påverka människors attityder och beteende.⁸⁸ Genom att förorten beskrivs som en farlig plats i journalistiken, infinner sig därför en rädsla för att åka dit – en rädsla som Kim menar är ogrundad eftersom den bygger på en felaktig bild som inte härstammar från dem som faktiskt bor i området.

5.2.3 ”Jag orkar inte höra”: om aktivt avståndstagande

Flera av informanterna beskriver att de allt mer sällan tar del av traditionella nyhetsmedier, i synnerhet lokala nyheter, oavsett medieform. Här skiljer sig dock inte respondenterna från normen; lokala medier är rent statistiskt inte särskilt högprioriterat hos unga och unga vuxna. Andersson, Dimberg och Ingemarsson konstaterar dessutom att unga vuxna inte tycks koppla att lokaljournalistik inte bara görs i tryck utan även finns att tillgå på lokalpressens sajter. *GP* har även rent historiskt haft en liten publik i Göteborgs resurssvaga områden, dit Biskopsgården räknas. Istället har det varit gratistidningen *Metro* som varit den främsta

---

⁸⁶ Andersson, Dimberg & Ingemarsson, s. 163ff

⁸⁷ Intervju med Kim

⁸⁸ McCombs, s. 160

nyhetskällan i de områden där *GP* inte lyckats nå ut.⁸⁹ Samma tendenser går även att finna i Stockholms resurssvaga förorter.⁹⁰ 2013 lades dock *Metros* Göteborgsredaktion ner. Ett år senare avvecklade också TV4 sina lokala stationer runt om i landet. Även TV4 Göteborg hade större räckvidd i resurssvaga områden än SVT:s motsvarighet *Västnytt*.⁹¹ Således tillhör därmed studiens respondenter både kategorin ”unga vuxna”, där nyhetskonsumtionen och särskilt lokaljournalistiken är låg, och kategorin ”boende i resurssvaga områden” som har en lägre och annan form av nyhetskonsumtion än människor i Göteborgs mer resursstarka områden.

Anmärkningsvärt är att ingen av studiens informanter nämner att de konsumerar nyheter via etermedier. Inte heller stadens lokala kvällstidning *GT* är något som respondenterna konsumerar. Istället är *GP* den gemensamma, traditionella nyhetskanalen de refererar till när de reflekterar över sin mediekonsumtion. Några av intervjupersonerna förklarar att de aktivt har valt bort *GP* då de upplever den som särskilt missvisande i sin rapportering. Vissa av dem undviker *Göteborgs-Posten* mycket på grund av att de tycker att den rent politiskt är för höger. För Daniels del är det dock inte bara dess ledarsidor som spelar roll:

[I *GP*] brukar det ju skrivas väldigt illa om Biskop. Det är ju som att den dåliga bilden av Biskop säkerligen är på grund av det som *GP* skriver om, tänker jag. Så jag gillar inte *GP*, liksom. Jag tycker det är en ganska vidrig tidning.⁹²

Andra respondenter har också tagit aktivt avstånd från olika nyhetsmedier helt. Nedim beskriver hur han en kort tid innan intervjun ägde rum beslutade sig för att avfölja samtliga nyhetskanaler i sina sociala medier eftersom han inte orkade med alla de negativa nyheter som han tyckte förmedlades. Även Aida berättar om att hon gjort liknande val, trots att hon egentligen känner att hon borde ta del av mer nyheter än vad hon gör:

Jag borde väl göra det på grund av allmänbildningen, men jag tycker att det är så negativt. Jag förstår att världen är en ganska negativ plats, men när man bara ser sådant så gömmer

---

⁸⁹ Ohlsson, s. 179-181

⁹⁰ Nord & Nygren, s. 158

⁹¹ Ohlsson, s. 179-181

⁹² Intervju med Daniel

jag mig hellre i en grotta där jag känner mig trygg, och då vill jag vara kvar i det. Jag orkar inte höra.⁹³

Uppenbart är att Aida, Daniel och Nedim väljer bort *GP* och andra traditionella nyhetsmedier på grund av den mörka bild av världen och Biskopsgården som framställs. Istället berättar flera informanter att de väljer att ta del av nyheter via vänner och bekanta i deras sociala medieflöden. Flödena på Facebook, Twitter eller Instagram kan, berättar informanterna, innehålla länkar från både *GP*, *GT* och andra lokala och nationella nyhetsmedier. Men vilka nyheter de tar del av baseras alltså mer på vad deras vänner och bekanta delar snarare än vilken nyhetskanal i fråga det är som har publicerat material. Bennett och Iyengar argumenterar för att bortprioritering av traditionella medier kan minska mediernas makt över dagordningen.⁹⁴ Aida formulerar tydligt här ovan hur bortprioriteringen av nyheter handlar om ett aktivt och medvetet försök att minska nyhetsmediernas dagordningseffekter – hon ”gömmer sig hellre i en grotta” där hon får känna sig trygg och således behålla sin egen världsuppfattning (eller dagordning) snarare än ta del av nyhetsmediers dagordningar.

5.3 Distansen till journalisten

5.3.1 ”Jag har mer förtroende för de på Flashback än de på GP faktiskt”

Respondenterna Aida, Josefina och Michael beskriver alla att uppdateringar om vad som sker i Biskopsgården ofta når ut via samtal bland de boende i stadsdelen innan nyhetskanalerna hinner publicera något om samma nyhet. Respondenterna anser även att tillförlitligheten är högre om en händelse når dem via bekanta än om de tar del av den från nyhetsmedierna. Det är inte bara en oigenkännlighet i själva rapporteringen om händelserna som respondenterna känner, utan en oigenkännlighet går även att finna i hur nyheterna presenteras och framförallt vem som rapporterar om det. Medierna, och då främst *GP*, tycks ofta sakna detaljerad information om vad, var och varför ett brott har begåtts i Biskopsgården – och detaljerad information om exempelvis brotts handlinger är något som Michael värderar högt:

---

⁹³ Intervju med Aida

⁹⁴ Bennett & Iyengar, s. 723f

Jag tror att jag har mer förtroende för de på Flashback än de på GP faktiskt. För då vet man ändå att folk [på Flashback] är härifrån. Det kan ju vara människor som stått vid fönstret och kollat ut och en del som skriver där är ju även med i de här gängen. Mycket av vad som skrivs på Flashback brukar senare visa sig stämma när de [tidningarna] kommer ut med polisrapporter i efterhand. Så det brukar ändå vara rätt specifikt, det som skrivs där [på Flashback].⁹⁵

Journalisterna är inte Biskopsgårdensbor och de kommer enbart till området på tillfälliga, korta besök. Med Josefinas ord: ”de är här i två sekunder, fotar och sen [åker de hem och] skriver om det”.⁹⁶ Journalisten upplevs alltså vara någon utifrån som endast dyker upp när det behagar och som inte stannar längre än vad som krävs. Och när journalisten publicerar sitt stoff är det ofullständigt, tendentiöst och stundtals även felaktigt. När respondenterna förklarar sitt bristande engagemang för traditionella nyheter tycks det i grund och botten inte enbart bero på ett avsaknat intresse, utan istället på att den journalistiska produktionen som sådan känns främmande. När *Metros* och TV4:s Göteborgsredaktioner avvecklades försvann två av miljonprogramsförorternas viktigaste nyhetskällor, och det finns få belägg som tyder på att denna mediepublik kommer att röra sig till andra etablerade medier. Aida nämner hur hon önskar att det fanns en större bredd inom journalistkåren eftersom hon upplever att de reportrar som finns idag inte vet hur det är att bo i Biskopsgården. Kim, som egentligen inte är vidare nyhetsintresserad, är inne på ett liknande spår:

Det känns som att de flesta journalister inte är så mångkulturella. Det är bara journalister från ett och samma land, eller från samma typ av områden vilket gör det svårare för dem att se saker från kulturella perspektiv. [---] Jag tror också det är en grej vi fått lära oss, vi som bor i sådana områden, att bara acceptera och ta det. Det är inget vi kan göra något åt, för de [journalisterna] har den makten de har.⁹⁷

Främlingen har genom mediehistorien ofta förknippats med invandraren och har fungerat som ett sätt befästa en viss svenskhet, skilt från det okända och annorlunda.⁹⁸ Miljonprogramsförorten och dess invånare har beskrivits på samma sätt. Samtidigt är den beskrivning Kim ger av journalistiken och dess yrkesutövare en annan sida av samma mynt. I Biskopsgården, där främlingarna bor, är det istället reportrarna som är annorlunda och

---

⁹⁵ Intervju med Michael

⁹⁶ Intervju med Joseфина

⁹⁷ Intervju med Kim

⁹⁸ Hultén, s 212f

avvikande. Den medierade bilden av förorten har inte bara lett till en distansering från förorten som något annorlunda, utan har även resulterat i att boende i förorten själva väljer att distansera sig från medierna. Precis som att Rosengård, Tensta/Rinkeby, Biskopsgården och andra storstadsförorter kommit att bli starka symboler för miljonprogrammets problematik⁹⁹, har reportern och journalistiken för Kim och Aida blivit synonyma med den ”vita svensken”, som varken känner till hur det är att leva och bo i förorten, eller hur det är att vara främmande. Respondenternas misstro och/eller oigenkännlighet till journalistiken och dess journalister, verkar alltså leda till en ökad medieselektivitet bland flera av våra intervjupersoner, och i vissa fall även en minskad nyhetskonsumtion. Det rör sig alltså både om en distans till journalisten, men också journalistiken. För flera av respondenterna tycks avståndstagandet från nyheter inte i första hand handla om kunskapsklyftor som Ohlsson varnar för,¹⁰⁰ utan snarare om en aktiv motståndshandling baserad på upplevelsen av att man själv besitter mer sanningsenlig kunskap utan medier.

Bennett och Iyengar argumenterar för att vi rör oss mot en tid där de traditionella mediernas dagordningar får allt mindre effekt då allt fler väljer sina nyhetskällor baserade på personliga preferenser,¹⁰¹ och många av våra respondenter rör sig mycket på sociala medier där de också har mer makt att styra innehållet. Att välja – men också välja bort – nyheter verkar i sig inte resultera i att intervjupersonerna tycker sig ha bristande kunskap, utan snarare en mer kritisk blick. Shehata och Strömbäck kritiserar tanken om minimala effekter och betonar att vi inte befinner oss i en sådan tid än, men visar också att man trots allt även kan se en tendens där de som baserade sina källor på andra medier än de traditionella, etablerade nyhetsmedierna, visade sig något mindre mottagliga för dagordningsmaktens effekter.¹⁰² Samma tendens går alltså även att tolka in i respondenternas svar. Den kritik som respondenterna riktar mot journalistiska praktiker och produktioner tyder på en upplevd vakenhet där bortväljandet kan förstås som ett aktivt och medvetet försök att minska traditionella nyhetsmediers dagordningsmakt över den personliga sfären.¹⁰³

---

⁹⁹ Ristilammi (1994), s 39

¹⁰⁰ Ohlsson, s 188

¹⁰¹ Bennett & Iyengar, s. 719

¹⁰² Strömbäck & Shehata, s. 250f

¹⁰³ Bennett & Iyengar, s. 724

Men, även om man som boende i Biskopsgården undviker att ta del av nyheter och helt förlitar sig på antingen vänner, kollegor eller familj, genomsyrar fortfarande den traditionella journalistikens bild av miljonprogramsförorter och Biskopsgården respondenternas vardag. Oavsett om den intervjuade konsumerar nyheter, endast tar del av nyheter via sociala medier eller aktivt väljer att inte ta del av några nyheter alls, har de alla en relation till – och en åsikt om – journalistikens Biskopsgården. Den typ av rapportering som funnits om miljonprogramsförorten i decennier, verkar vara så pass cementerad att det helt enkelt kvittar om Biskopsgårdens invånare väljer bort nyheter eller upplever sin stadsdel annorlunda – de har ändå en vetskap och en åsikt om Biskopsgården som problemområde. Trots sociala mediars intåg på mediearenan verkar det här som att de traditionella medierna fortfarande har ett starkt grepp om publikens och allmänhetens dagordningar och verklighetsuppfattningar.¹⁰⁴

5.4 Att möta mediebilderna i personalrummet

5.4.1 ”Oj, Biskopsgården? Vågar du verkligen bo där?”

I de flesta av intervjuerna hann inte ens frågan om huruvida man någonsin fått reaktioner på att man bor i Biskopsgården, ställas klart innan respondenterna engagerat började berätta. Att ställa frågan var som att lyfta på ett lock. Dåliga skämt och utropsord vällde ut. Flera beskrev omgående hur samtal om deras boendeplats ofta lett till underliga reaktioner från andra ”utifrån”.

Aleksandar berättar om hur svärmor med jämna mellanrum ringer i panik varje gång hon läst om något brott som rapporterats från området. Kim beskriver den obekväma stämningen som blev i personalrummet en gång, då det i samband med en diskussion kom fram att hon bodde i stadsdelen. Bilden av Biskopsgården som en farlig och negativ plats verkar alltså bli särskilt synlig i mötet med andra, som inte själva har några personliga erfarenheter av området.

När jag köpte min lägenhet var det en kollega som sa ‘Oj, Biskopsgården? Vågar du verkligen bo där?’ Folk har ju en bild av att det är en slags... att man inte kan gå ut utan att bli rånad typ. Men det har aldrig hänt mig någonting.¹⁰⁵

---

¹⁰⁴ Shehata & Strömbäck, s. 250f

¹⁰⁵ Intervju med Alice

När våra intervjupersoner beskriver olika situationer där de har fått stå till svars för sitt bostadsområde, har det skett i mötet med människor som respondenterna menar grundat sina åsikter om området baserat på journalistiken. Hur gestaltningen av Biskopsgården har sett ut påverkar alltså, liksom McCombs också poängterar, människors känslor och åsikter gentemot området.¹⁰⁶ Därför kan man också förstå de här reaktionerna som en förlängning av det mediematerial de tagit del av.¹⁰⁷

Jag får reaktioner hela tiden. 'Va! Oj! Hur är det där?' eller 'Trivs du? Går det bra? Är det inte jobbigt att växa upp där?' Men det är mer människor som inte är från Biskopsgården, som säger sådana saker. Det är aldrig någon härifrån som skulle ställa en sådan fråga.¹⁰⁸

Biskopsgården tycks vara en främmande plats för de som har bemött respondenterna med ansträngda leenden eller oroade följdfrågor. Det är särskilt anmärkningsvärt att så många av våra respondenter, oberoende av varandra, vittnar om liknande reaktioner i olika situationer. Det här tyder på att journalistikens gestaltning av Biskopsgården är likartad och ensidig, att Biskopsgården ligger i en medieskugga, eftersom förförståelsen kring Biskopsgården som farligt, och/eller dåligt främst tycks finnas hos de människor som enbart tagit del av mediematerial.¹⁰⁹ ”De andra” kopplar informanternas bostadsplats med något främmande och det innefattar en rad föreställningar om vad det innebär att bo där. Att bo i Biskopsgården innebär därmed i någon mån att bli främmande och identiteten som kommer med det träs över huvudet likt en för trång tröja.¹¹⁰

5.4.2 Främlingen från orten: om okredidigt normbrytande

I tidigare kapitel har vi ytligt berört tanken om att bilden av förorten även tycks vara nära sammanlänkad med bilden av människor i förorten. Ristilammi visar i sin avhandling om Rosengård hur förortsmiljön använts symboliskt i nyhetsmedier för att förklara en särskild

---

¹⁰⁶ McCombs, s. 160, 166

¹⁰⁷ Ibid, s. 173

¹⁰⁸ Intervju med Michael

¹⁰⁹ McCombs, s. 173

¹¹⁰ Ristilammi, s. 132

förortsidentitet.¹¹¹ Tanken om att förorten uppfostrar en viss typ av människa med säregna egenskaper syns även i respondenternas svar. Under intervjun med Josefina manifesteras den här förutbestämda identiteten genom en berättelse om svårigheterna med att nätdejta. Hon förklarar hur den återkommande frågan ”var bor du?” på dejtingappen Tinder blivit ett jobbigt moment – en enkel fråga utan ett enkelt svar. Hon beskriver hur en viss ”skam” ofta infinner sig över att behöva svara Biskopsgården, och därför inleder hon oftast med att svara Hisingen, trots vetskapen om att konversationen sällan slutar där.

Jag vet ju att följdfrågan blir ‘Var på Hisingen?’ för Hisingen är ju så stort. Men så fort jag säger Biskopsgården behöver jag inte säga två ord till, för då har han redan skapat sig en bild av mig. Det är just därför det är tryggare för mig att svara Hisingen än Biskopsgården och sedan småskämmas eller få kommentarer. Jag har fått jättemycket kommentarer, som ‘jaha, är du ghettotjej?’ eller ‘jaha, så du är kaxig?’ Nästan värre blir det ju när de får veta att jag är bosnier från Biskopsgården: ‘Jaha, du är invandrare från Biskopsgården’ på det hela också. Det är liksom minus på minus. Försvarsmode hela tiden.¹¹²

Josefinas berättelse innehåller många indikationer på hur bilden av Biskopsgården påverkar henne och andra respondenter på ett personligt plan. Att vara från Biskopsgården och att ha en invandrarbakgrund är att bära på ett stigma och verkar, för Josefins del, ofta leda till en föreställning om henne som kaxig och tuff. En person som bär på ett dolt stigma, alltså en annorlundahet som inte är fysiskt synlig, betecknar Goffman som misskreditabel. Denna persons största utmaning är att akta sig för situationer där hens svaghet blir uppmärksammas.¹¹³ Josefina hamnar just i en sådan situation, och Goffman menar att man som misskreditabel då behöver fatta ett beslut: antingen blottar man sitt stigma och tar risken att bli avvisad eller inhyst i en stigmakategori med tillhörande egenskaper – eller så döljer man stigmat och således även en del av sig själv.¹¹⁴ Allmänhetens föreställning om hur den tuffa förorten uppfostrar tuffa barn och ungdomar ligger som ett tjockt täcke över Josefinas historia. Frågan ”var bor du?” är därför något som hon helst undviker då hon känner att svaret blir som ett avslöjande om något hon egentligen inte identifierar sig med. Josefinas stigma grundar sig på hennes härkomst, både som förortstjej men också som ”icke-svensk”, och i mötet med andra

---

¹¹¹ Ristilammi, s. 71

¹¹² Intervju med Josefina

¹¹³ Goffman, s. 51f

¹¹⁴ Ibid

människor gör sig annorlundaheten påmind genom vad hon själv benämner som en återkommande ”småskam”.

Men om det är en kille som kanske själv är från Bergsjön, då har jag inga problem [att berätta om Biskopsgården] för då vet jag att han kan relatera till var jag bor, eftersom han själv är från ett ställe som blir omskrivet väldigt mycket i medier på ett negativt sätt. Men om det kommer till en svensk kille inne i stan [...] om jag hade sagt Biskopsgården då hade det direkt blivit ‘aha, oj oj då får man komma med skyddsväst’.¹¹⁵

Goffman menar att människor vars stigma beror på etnicitet eller en viss social klass, tenderar att hålla ihop.¹¹⁶ Det finns en samhörighet bland människor inom samma stigmakategori, och av Josefina att döma är det inte Biskopsgården per se, utan förorten som kopplas till stigmat. Att komma från förorten verkar skapa en samhörighet mellan individer som inte dömer varandra utefter samma premisser som människor utifrån tenderar att göra. Främlingskapet blir här någonting man har gemensamt snarare än något som skapar distans. Liksom Hultén också poängterar är främlingbegreppets betydelse flytande och har olika funktioner i olika kontexter,¹¹⁷ och i mötet med andra människor som bär på samma stigma upplevs främlingskapet inte som något hot utan snarare som en källa till gemenskap. Men samtidigt som stigmakategorin kan skapa samförstånd och gemenskap mellan människor med samma stigma, framhåller Goffman även att då någonting negativt uppmärksammas med koppling till stigmat får varje individ ur samma grupp bära skammen, trots att man personligen inte varit inblandad.¹¹⁸ Den ”småskam” som Josefina beskriver är alltså nära kopplad till den kollektiva skammen som Goffman beskriver, vilket här innebär att när någonting dåligt uppmärksammas i förorten, får alla i förorten bära skammen över det som hänt. Som vi visat i tidigare kapitel, kan man se att respondenternas svar om den allmänna bilden av förorten hänger samman med den medieskugga som ligger över Biskopsgården. I Kims berättelse nämns inget om skam, men det är tydligt att hon bär på samma stigma som Josefina:

---

¹¹⁵ Intervju med Josefina

¹¹⁶ Goffman, s. 32

¹¹⁷ Hultén, s. 54

¹¹⁸ Goffman, s. 36

När jag jobbade i Torslanda märkte jag hur isolerat vissa tänkte. Det är ju nästan bara svenskar som bor där. När man sitter i personalrummet och hör någon som säger 'Vad tänker människor som bor i Biskop?' – då blir man ju automatiskt en av dem. Jag bor ju där. Är jag den här värstingen som går och snor saker eller spränger bilar? Jag är ju inte den, jag är ju bara den som bor i området som medier skrivit ut med stora rubriker. Och så sitter man där och har inte mycket makt att säga någonting.¹¹⁹

Det "försvarsmode" som Josefina talar om är också märkbart i Kims berättelse. Båda känner sig utpekade som något de inte är, och känner ett behov att framhålla sin oskyldighet. Främlingskapet manifesterar sig i rum där varken Kim eller Josefina upplever att de själva kan sätta normerna, utan där makten att kategorisera ligger hos någon annan. Det påminner om det koloniala maktförhållande mellan centrum/periferin som Ericsson, Molina och Ristilammi skriver om.¹²⁰ Kim sätter ord på maktlösheten – hon känner att hon inte har någon möjlighet att påverka sina kollegors redan etablerade bild av både området och identiteten som följer, eftersom makten inte ligger hos henne att identifiera eller definiera. Liksom Elsrud och Lalander fann i sin studie om Norrliden går det att uttyda en känsla av stereotypisering av människor från förorten även i vårt material. Att till exempel koppla ihop Josefina med egenskaper som att vara kaxig och/eller farlig, och Kim med människor som stjälar och bränner bilar är alltså ett sätt att befästa stereotypa föreställningar om människor från förorten. Detta befäster i sin tur den obalans som finns mellan den som definierar (och därmed har makt) och den definierade.¹²¹ Men för att förstå hur den här stereotypiseringsprocessen konstruerar främlingar, behöver vi också förstå hur dagordningar konstruerar normer.

Enligt McCombs kan dagordningar förstås som en slags kulturförmedlare vilket innebär att medier genom att peka ut önskvärda och icke-önskvärda egenskaper och händelser i form av nyheter, kan fungera som normbildande.¹²² Förorten och dess invånare har genom att nyhetsmedier under decennier beskrivit dem som någonting icke-önskvärt, också hamnat utanför normsamhället. I distanseringen mellan önskvärt och icke-önskvärt – eller vi och de – konstrueras också främlingen. Normbrytandet och främlingskapet handlar även om, som

---

¹¹⁹ Intervju med Kim

¹²⁰ Ericsson, Molina & Ristilammi, s. 26-31

¹²¹ Elsrud & Lalander, s. 15

¹²² McCombs, s. 175

Hultén poängterar, bekräftandet av det nationella.¹²³ Både i Josefinas och Kims berättelser ovan finner man hur de distanserar de sig från svenskheten på olika sätt – som när Josefina förklarar att sannolikheten är större att en svensk kille från innerstaden bemöter henne med ignorans, eller när Kim beskriver hur de som ”tänker isolerat” är svenskar. Det blir också en indikator på hur svenska de själva känt sig i situationerna de beskrivit. Främlingskapet och kopplingen till svenskheten visar sig alltså i deras egna berättelser då de beskriver situationer där de känt att de inte passar in.

5.4.3 Flytten till förorten: om kreddigt normbrytande

Att vara normbrytande innebär i vissa sammanhang att bli en främling och därmed också att förpassas till ett utanförskap. Men det kan också vara något man identifierar sig med. Att identifiera sig med sin ort – att bli Biskopsgården – kan alltså sägas innebära en viss ambivalens med både för- och nackdelar vilka avgörs av social kontext och sammanhang. Normbrytandet i form av att vara ”biskopare” framstår dock, som vi konstaterat, inte alltid som någonting självvalt. Men för en del av våra respondenter som identifierar sig med Biskopsgården har normbrytandet snarare handlat om ett aktivt val. Annie berättar att hon först hamnade i Biskopsgården av en slump, men att stanna kvar och bygga ett liv i området har varit självvalt.

Jag vill ju verkligen bo här, jag skulle inte vilja bo någon annanstans. [---] Man känner lite identitet med orten typ [---] Jag är ju vit och ser svensk ut, och då tänker jag att det är viktigt att inte göra som ‘normen’ som vit person – att bo i Johanneberg typ eller köpa nåt radhus. [---] Det blir som ett aktivt val att välja att bo någonstans [...] där jag går emot normen [---] Sedan jag flyttade hit har nog de här tankarna vuxit på mig och jag har känt att det är viktigt att inte bo bland en vit medelklass bara för att du är det själv.¹²⁴

Att som vit, svensk person välja att bo i förorten handlar i Annies fall om att bryta normer, men att göra detta innebär inte samma främlingskap och stigmatisering som för Josefina och Kim. Annies val att bryta normer genom att bo i Biskopsgården blir ett sätt att vara medveten.

---

¹²³ Hultén, s. 45f, 49

¹²⁴ Intervju med Annie

Men för Kim och Josefina tolkas valet att bo kvar i Biskopsgården av andra snarare som att vara omedveten – att fastna och misslyckas.

Med tanke på att jag har en lägenhet i Biskopsgården så vet jag, när jag träffar någon och jag säger att jag är från Biskopsgården, att jag kommer behöva försvara mig. [---] Det är inte bara de som är från finare områden utan även vårt egna folk som bor i Biskopsgården [som kritiserar valet att stanna], alla flyttar du vet. [---] Flera av mina vänner har sagt: 'Va? Ska du verkligen köpa en lägenhet i Biskopsgården? Varför köper du inte inne i stan?'¹²⁵

För Josefina som har vuxit upp i Biskopsgården tolkas valet att stanna kvar i stadsdelen inte som något medvetet val av hennes omgivning. Att som stigmatiserad vilja distansera från platsen man så starkt är förknippad med ses snarare som det mest logiska i hennes fall, även hos dem som Josefina benämner som "vårt folk". Här tycks det enda rimliga som stigmatiserad vara att försöka dölja stigmat så gott det går. Men för Leo, som bott i stadsdelen i bara något år, är det annorlunda:

Jag tänker att andra kanske känner tillhörighet till mig [när det framkommer att han bor i Biskopsgården] som inte skulle göra det från början. Att jag framstår för dem som... Ja, men som det jag typ är – någon sorts svenne. [---] Jag vet inte, det finns nog en viss stolthet hos mig att 'ah, jag bor i Biskopsgården'. Jag är inte som någon tråkig Majornabo som typ bara går fram och tillbaka till sitt kulturjobb lyssnades på Håkan Hellström eller någonting.¹²⁶

Då Josefina upplever att hon behöver stå till svars för den bild av förorten som finns, upplever Leo att den istället gör honom mer intressant. Som inflyttade till Biskopsgården tillsammans med en identifiering som "svensk", verkar varken Leo eller Annie besitta det stigma som Josefina och Kim kan tolkas vara förknippade med. Leo och Annie kan helt enkelt distansera sig från den mediebild som finns, eftersom de helt enkelt inte förknippas med denna bild från början.

---

¹²⁵ Intervju med Josefina

¹²⁶ Intervju med Leo

6. Slutsats & diskussion

6.1 Slutsats

Vi har i den här studien undersökt hur ett antal invånare i Biskopsgården förhåller sig till sin stadsdel, men också hur de upplever stadsdelen i relation till den mediebild som finns om Biskopsgården och miljonprogramsförorter generellt. Det är tydligt att den egna bilden ofta krockar med den etablerade mediebild som finns om förorten, där den återkommande beskrivs som en otrygg och farlig plats. Men studiens respondenter förnekar dock inte stadsdelens problematik. Istället uttrycker de snarare en kritik gentemot journalistikens fixering vid det som kan benämnas som ”negativa nyheter”. Informanterna upplever bilden av Biskopsgården som onyanserad och i flera av intervjuerna länkas detta ihop med en homogen journalistkår. Även om unga vuxna i regel konsumerar färre nyheter än äldre verkar journalistikens brist på insikt och förståelse för Biskopsgårdens nyanser och komplexitet, spela en avgörande roll för faktumet att respondenterna väljer bort (traditionella) nyheter. De traditionella medierna, och då framförallt deras lokala nyheter om Biskopsgården, bortprioriteras till förmån för alternativa källor som vänner, bekanta och internetforum. Den mediala dagordningen och den medieskugga som reproducerar bilden av förorten som annorlunda och misslyckad, tycks därmed leda till en uppfattning om en homogen journalistkår, ett minskat förtroende för journalistiken i allmänhet och därmed även en minskad (traditionell) nyhetskonsumtion. Men även om man som boende i Biskopsgården vägrar att acceptera den rådande mediala dagordningen om sin stadsdel, tycks den ändå sippra ner och närvara i vardagens alla lager. Den förenklade bild som journalistiken levererar om förorten, leder även till en förenklad och förutfattad bild av hur människor i förorten lever sina liv. Mediebild av förorten blir ofrånkomligen för en stor publik lika med den ”sanna” bilden av förorten,¹²⁷ som påverkar respondenternas självbild och hur de skapar sin identitet.

Att bo i förorten kan antingen ses som en stigmatisering av invånaren där man blir en främling fränkopplad svenskhetens norm och som man mer eller mindre aktivt försöker dölja för sin omgivning. Men identiteten som formas av att bo i förorten, skapad av de mediala

---

¹²⁷ McCombs, s. 173

sammanhang förorten förekommer i, kan även ses som något annorlunda och kreddigt – så länge man av andra inte från början identifieras utifrån förorten. Identifikationen med förorten handlar alltså om olika saker för olika respondenter och även för den stigmatiserade kan det skifta beroende på social kontext. I kontakt med andra från förorten kan det främmande annorlunda, eller stigmat, fungera som en källa till gemenskap och förståelse individer emellan. Men i kontakt med normsamhället kan stigmat fungera likt ett avslöjande – som i exemplet med nätdejting då konversationer blir till minfält där potentiella snedsteg på en väg laddad med stereotyper och förutfattade meningar kan få avgörande konsekvenser.

6.2 Slutdiskussion

2015 formulerade den svenska regeringen i ett direktiv till Medieutredningen att journalistiken ska verka för ”allmänhetens behov av allsidig information och individens möjlighet att vara demokratiskt delaktig, oberoende av bostadsort.”¹²⁸ Men vad händer om invånare i vissa delar av landet känner sig så pass exkluderade från den mediala verkligheten att de inte identifierar sig med varken journalistiken eller journalisten?

Att tala om närhet och avstånd har i den här uppsatsen visat sig vara en användbar metafor för relationen mellan förorten och medier. Det fysiska avståndet från förorten in till centrum är den första nivån på avståndssymboliken. Förorten ligger rent geografiskt utanför vad vi kan kalla för normsamhället. Men trots att avståndet mellan Biskopsgården och Göteborgs centrum egentligen bara handlar om ringa femton minuter med spårvagnslinje 5, 6 eller 10, tycks det mentala avståndet vara desto längre. Den mentala distansen manifesterar sig hos våra respondenter som en misstro till både journalistiken och journalisten och verkar bottna i upplevelsen av en ojämn maktfördelning och en brist på kunskap bland journalister. I mötet mellan den som intervjuar och den som intervjuas är det alltid personen med pennan i handen som avgör rubriken – i alla rum där journalisten stiger in är det hen som har makten att beskriva.

Utgår man från Ohlssons resonemang om att flera lokalredaktioners avvecklingar kan öka risken för större kunskapsklyftor i det redan segregerade Göteborg, tycks lösningen på problemet vara att få invånare i resurssvaga områden att konsumera mer traditionella nyheter.

---

¹²⁸ SOU 2016:30

¹²⁹ Men av vår studie att döma kan kunskapsklyftor även skapas av en journalistik som förvisso når en nyhetskonsumerande befolkning, men som ger en tendentiös och ensidig bild av förorten. Kritiken som av respondenterna i den här uppsatsen riktas mot den rådande journalistiken kring förorten är således viktig att ta hänsyn till för journalistikens egen överlevnad. För att behålla sin trovärdighet (och därmed också sina läsare) är det avgörande för journalistiken att sanningsenligt beskriva verkligheten och kritiskt granska makten. Därför är respondenternas val att sluta konsumera nyheter på grund av ett minskat förtroende en oroväckande upptäckt eftersom den indikerar på att journalistiken gång på gång misslyckas med dessa uppdrag. Här finns det rum för varje journalist att vara självkritisk och fråga sig ”Vem skriver jag för?”. Att inkludera förorten och dess invånare i rapporteringen gällande deras hem, torde inte vara en kontroversiell idé. Rent ekonomiskt skulle detta kunna innebära ekonomiska framgångar för en bransch som i dag går på knäna, men framförallt skulle den demokratiska funktionen av en journalistik med mångsidig information stärkas.

Vad vi kan konstatera utifrån vårt material är alltså att det finns folk i förorten som upplever en kunskapsbrist åt andra hållet. Flera riktar kritik mot en homogen journalistkår med bristfällig analys och förståelse för områdets mångfald och komplexitet. En intressant uppföljning på vår intervjustudie med mediekonsumenter vore således att tala med medieproducenter, det vill säga journalister och redaktörer. Hur tänker journalister själva om förorten och rapporteringen om den? En sådan studie skulle kunna bredda förståelsen kring den upplevda kunskapsbristen och säkerligen generera spännande insikter i journalistiska praktiker kopplade till förorten.

---

¹²⁹ Ohlsson, s. 188

7. Litteratur

Tryckta källor

Andersson, Ulrika, Dimberg Emelie & Ingemarsson, Julia ”Lokalt var nog viktigare förr”, i *Brytningstider* (red.) Bergström, Annika & Ohlsson, Jonas (Göteborg universitet: SOM-institutet 2014)

Arkhide, Sofia & Solevid, Maria, *SOM-undersökningen i Göteborg 2016*, SOM-rapport 2017:31, (Göteborg: SOM-institutet 2016)

Bennett, Lance och Shanto Iyengar, ”Not (yet) a New Era of Minimal Effects: A Study of Agenda Setting at the Aggregate and Individual Levels” i *Journal of Communication*: vol. 58 no. 4 (2008): 707–731 DOI: 10.1111/j.1460-2466.2008.00410.x

Dahlgren, Peter, ”Vad säger medierna och vad betyder de?” i *Vilken metod är bäst – ingen eller alla?* red. G. Jarlbro (Lund: Studentlitteratur, 2000)

Elsrud, Torun & Lalander, Philip, ”Projekt Norrliden – Om småstadspressens etnifiering och genderisering av en förort” i *Sociologisk forskning*, vol. 44 nr. 2 (2007): 6-25 OAI: DiVA.org:du-19913

Ericsson, Urban, Molina, Irene & Ristilammi, Per-Markku, *Miljonprogram och media – föreställningar om människor och förorter*, (Stockholm: Riksantikvarieämbetet, 2000)

Goffman, Erving, *Stigma – den Avvikandes Roll Och Identitet*. 4. uppl. (Lund: Studentlitteratur, 2014)

Hultén, Gunilla *Främmande sidor – främlingskap och nationell gemenskap i fyra svenska dagstidningar efter 1945*, (Stockholm: JMK, 2006), diss.

Kvale, Steinar & Brinkmann, Svend, *Den kvalitativa forskningsintervjun*, 5:e upplagan (Lund: Studentlitteratur, 2014)

Larsson, Larsåke, ”Intervjuer” i *Metoder i kommunikationsvetenskap*, (red.) Ekström, Mats & Larsson, Larsåke (Lund: Studentlitteratur, 2010)

McCombs, Maxwell, *Makten över Dagordningen – om Medierna, Politiken Och Opinionsbildningen*. 1. uppl. ed., (Stockholm: SNS förlag, 2006)

Medieutredningen, SOU 2016:30 *Människorna, medierna & marknaden: Medieutredningens forskningsantologi om en demokrati i förändring : forskningsantologi* (Stockholm: Wolters Kluwer, 2016)

Nord, Lars & Nygren, Gunnar, *Medieskugga* (Stockholm: Atlas, 2002)

Ohlsson, Jonas, Shehata, Adam & Wadbring, Ingela, ”Lokala nyheter och lokala opinioner” i *Alla dessa val*, (red.) Annika Bergström & Jonas Ohlsson (Göteborgs universitet: SOM-institutet, 2015)

Ohlsson, Jonas, ”Nedlagda nyheter” i *Brytningstider*, (red.) Annika Bergström & Jonas Ohlsson (Göteborg universitet: SOM-institutet, 2014)

Ristilammi, Per-Markku, *Rosengård och den svarta poesin*, (Stockholm: Östlings bokförlag Symposion, 1994), diss.

Shehata, Adam & Strömbäck, Jesper, ”Not (yet) a New Era of Minimal Effects: A Study of Agenda Setting at the Aggregate and Individual Levels” i *The International Journal of Press/Politics* vol. 18 no. 2 (2013): 234-255 DOI: 10.1177/1940161212473831

Wadbring, Ingela, ”Journalistikens publiker” i *Handbok i journalistikforskning*, (red.) Karlsson, Michael & Strömbäck, Jesper (Lund: Studentlitteratur, 2015)

Elektroniska källor

Ahlqvist, Christofer, ”Blodbadet i Göteborg måste stoppas”, *Göteborgs-Posten* 2016-09-01
<http://www.gp.se/nyheter/blodbadet-i-g%C3%B6teborg-m%C3%A5ste-stoppas-1.3744816>
(Hämtad 2018-01-05)

Linné, Peter & Sydvik, Per, ”Det var som en krigszon, blod överallt”, *Göteborgs-Posten* 2016-05-30
<http://www.gp.se/nyheter/g%C3%B6teborg/det-var-som-en-krigszon-blod-%C3%B6verallt-1.2091611> (Hämtad 2018-01-05)

Nedlund, Evelina, ”Efter gängvåldet: Planer på massiv kameraövervakning”, *Expressen, GT* 2016-12-18
<https://www.expressen.se/gt/efter-gangvaldet-planer-pa-massiv-kameraovervakning/>
(Hämtad 2018-01-05)

Polisen Västra Götaland, Kommunikation Väst, *Nio särskilt utsatta områden i polisregion Väst* 2017.
https://polisen.se/Vastra_Gotaland/Aktuellt/Nyheter/Vastra-Gotaland/april-juni/Nio-sarskilt-utsatta-omraden-i-polisregion-Vast/ (Hämtad 2018-01-03)

8. Bilagor

8.1 Intervjuguide

Intervjuerna har gjorts i samtalsform, vilket innebär att varje intervju har varit unik. Frågorna har anpassats efter samtalets förutsättningar och ställts i olika ordning beroende på vilka ämnen och frågor som respondenterna själva fastnat vid och visat större intresse för. Samtliga frågor har dock ställts till samtliga intervjupersoner.

Att leva och bo i Biskopsgården

- Hur gammal är du?
- Vad jobbar du med?
- Hur länge har du bott i Biskopsgården?
- Hur skulle du vilja beskriva Biskopsgården med egna ord?

Biskopsgården i medier

- Hur skulle du vilja beskriva mediernas bild av Biskop?
- Har din bild av en situation jämfört med mediernas bild av en situation någon gång inte överensstämmt? → Kan du ge exempel på när en sådan situation har uppstått?

Mediekonsumtion

- Hur gör du när du letar nyheter/uppdaterar dig om Biskopsgården, eller Göteborg?
→ Vilka medier väljer du?
- Hur ser ditt förtroende för Göteborgsjournalistiken ut?
- Använder du sociala medier som en källa till nyheter?

Biskopsgården som miljonprogramsförort

- Finns det områden i Biskopsgården där du känner dig mer eller mindre trygg?
- Känner du tillhörighet till andra i Biskopsgården?

8.2 Respondenterna

Våra intervjupersoner har utlovats anonymitet som en försäkran om att det som har sagts under samtalen inte ska kunna kopplas till personen i fråga varken i nutid eller framtid. Anonymiteten gav också respondenterna möjlighet att tala mer fritt kring ämnen som eventuellt skulle kunna upplevas som känsliga. Namnen som figurerar i studien är således påhittade och valda i samförstånd med respondenterna.

- Michael, 21 år, DJ. Boende i Biskopsgården sedan födseln, 1996.
- Kim, 21 år, barista. Boende i Biskopsgården sedan 2002.
- Aida, 23 år, anställd inom kundtjänst. Boende i Biskopsgården sedan födseln, 1994.
- Annie, 27, fritidspedagog. Boende i Biskopsgården sedan 2011.
- Josefina, 28 år, förskollärare. Boende i Biskopsgården sedan 1994.
- Nedim, 28 år, personlig assistent. Boende i Biskopsgården sedan 1993.
- Aleksandar, 29 år, ungdomscoach. Boende i Biskopsgården sedan 2012.
- Daniel, 29 år, studerande. Boende i Biskopsgården sedan 2009.
- Alice, 32 år, språkforskare. Boende i Biskopsgården sedan 2014.
- Leo, 34 år, språkhandledare. Boende i Biskopsgården sedan 2016.